

ת"פ 46495/04/16 - מדינת ישראל נגד י י ב (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

04 יולי 2016

ת"פ 46495-04-16 מדינת ישראל נ' ב(עציר)

ת"פ 46460-04-16

ת"פ 46501-04-16

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד קובי הרוש

נגד

הנאשם

י י ב (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד נסאר מוסטפא

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי המתואר בכתב האישום ביום 25.4.16, בסמוך לשעה 21:17 התקשר הנאשם אל אמו ר ב (להלן: "המתלוננת") ובמהלך השיחה איים עליה הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה שאם לא תגיע לחנות אלוף הספורט הוא ישרוף אותה ואת האחים שלו ולאחר מכן בשיחה נוספת אמר לה כי הוא הולך להתאבד. ביום 26.4.16, בסמוך לשעה 10:00 נעצר הנאשם ע"י השוטרים אשר הבחינו כי ידיו חתוכות ולשאלתם נאמר להם כי ניסה להתאבד.

במסגרת ההסדר לא היתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו. כמו כן, בשים לב לגילו של הנאשם ועמדתה העונשית של המאשימה, הנאשם נשלח לקבלת תסקיר חובה, והטיעונים לעונש נדחו בהתאם הגם שכבר במעמד הכרעת הדין הנאשם הודיע כי אין בכוונתו לשתף פעולה עם קצינת המבחן וברצונו להישפט על אתר.

שירות המבחן הגיש עדכון לפיו הנאשם שינה תדירות את דעתו, כאשר בפעם האחרונה ציין כי מעוניין להיפגש עם קצינת המבחן ולאחר מכן חזר בו ועל כן לא היה ניתן להגיש תסקיר לעניין העונש. בדיון מיום 26.6.16 הנאשם שב וחזר על כך שלא מעוניין להיפגש עם קצינת המבחן וכי במידה וישלח פעם נוספת לא ישתף פעולה. בנסיבות אלו, מצאתי כי יש לראות את הנאשם כמי שוויתר על זכותו על-פי דין לקבל תסקיר בעניינו והצדדים טענו לעונש.

טיעוני הצדדים

עמוד 1

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת המעשים בהם הודה הנאשם ובפרט לכך שמושא האיומים בתיק זה הנה אמו של הנאשם. בהתאם לתיקון 113 פירטה את הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. זו עתרה למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד 8 חודשי מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם לו עתרה וזאת לצד ענישה נלווית.

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה להודאתו של הנאשם אשר יש בה כדי לחסוך בזמן שיפוטי יקר. הלה פירט כי הרקע למעשיו הנו העובדה כי באותה עת הנאשם היה נתון ללחץ שהופעל עליו ע"י אנשים אשר דרשו ממנו כסף ולכן התקשר לאמו ואיים עליה כדי שתגיע למקום. הלה הוסיף כי הנאשם נעצר כעבור 14 שעות מהמעשים המיוחסים לו, עובדה המלמדת כי הלה לא באמת היווה סכנה לסובביו או התכוון לממש את אותם איומים.

באשר לעושה- ציין כי אביו של הנאשם נפטר לפני כ-8 שנים וכי הוא זה אשר מהווה דמות אב לאחיו הקטנים. עוד ציין כי הנאשם סובל ממחלות שונות ובעניין זה הפנה לרישום הפלילי בו מצוין כי במסגרת תיקו האחרון הופסקו ההליכים בעניינו, נוכח היותו לאו בר עונשין. כמו כן, מסר כי הנאשם מתקיים מקצבת המל"ל וכי לאחר שחרורו מתכוון לעבור צפונה הרחק מאמו. בנסיבות אלו, עתר להסתפק בימי מעצרו. הנאשם הוסיף על דברי בא כוחו ומסר כי ביצע את מעשיו בהשפעת הכדורים אותם נטל באותה עת.

דין והכרעה:

בעבירת האיומים פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם תחושת הביטחון, שלווה נפשה ואוטונומית הבחירה של המתלוננת. עוד יש במעשיו של הנאשם כדי לפגוע בשלמות התא המשפחתי. עבירת האיומים נועדה לשנות את תחושת הביטחון, תוך ציפייה כי המאוימים ישנו החלטתם או דרך פעולתם. לפירוט מורחב על הערכים שעומדים בבסיס עבירת האיומים אפנה לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להמנע ממעשה, בידוע הוא שבמקרים רבים מושמעים איומים per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת". (ראה פסקה 6 לפסק הדין). בדומה ר' רע"פ 8188/09 שלומי דבורה נ' מדינת ישראל (25.10.09) כב' השופט לוי.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות איומים כלפי בני משפחה הרי שבדומה למרבית העבירות בקודקס הפלילי ניתן למצוא קשת רחבה ביותר של עונשים החל מעונשים צופי פני עתיד, ועד עונשים המגיעים לשנה וחצי מאסר בפועל. על דרך הכלל, בית המשפט שת ליבו בין היתר למיהות המאיים, מיהות המאויים ומאזן הכוחות ביניהם. עוד בית משפט שת ליבו לנוסח האיומים, מטרתם, האם נלוו לאיומים צעדים ממשיים לצורך הגשמתם, או נלוו להם עבירות נוספות והכל

בהצטרף ליתר נסיבות ביצוע העבירה.

בחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, מלמדת כי זו נמצאת במדרג הבינוני של עבירות כגון דא. לחומרא, בית המשפט שת ליבו למושא האיומים, אימו של הנאשם. עצם הפניית איומים כלפי מי אשר גידלה את הנאשם ונשאה אותו ברחמה מלמדת על קושי ממשי בריסון יצרים, והעדר הפנמת הפסול במעשיו. כך גם אין להקל ראש בטיבם המילולי של האיומים וזאת בשים לב לכך שבאותה שיחה הנאשם נשמע מאיים על אמו שישרוף אותה ואת האחים שלו. עוד הוסיף הנאשם וציין בהמשך דבריו, כי בכוונתו להתאבד.

לא למותר לציין כי איומים הכוללים פגיעה במתלוננת ובהמשך להם פגיעה עצמית הינם בעלי מימד חמור יותר באספקט של המורא אותם הם נוטעים בשומעיהם, בבחינת אמירת דברים ממי ש"אין לו מה להפסיד". לא למותר להוסיף כי נקבע כבר בפסיקה שגם אמירות המעידות על כוונה של זה המשמיע אותן לפגוע בעצמו, יכול ותחשבנה לאיומים, וזאת מתוך המניפולציה הרגשית המופעלת על אותו אדם הקשור רגשית למאיים. בענייננו, המדובר באמו של הנאשם אשר חזקה שאמירות מצד בנה, כי הוא הולך להתאבד, יפגעו משמעותית בשלוות נפשה.

לא ברור מה הרקע להפניית אותם איומים, שכן באחת הפעמים נשמע הנאשם טוען מפיו כי היה תחת השפעתם של כדורים מסוג אוקסיטוצין, ובהזדמנות אחרת, ציין כי פעל תחת לחץ של צדדי ג' אשר דרשו ממנו כסף. בין כך ובין כך ספק האם הדברים אמורים לפעול לזכותו של הנאשם אשר מערב את אמו ב"סכסוך עסקי" שלא לה, ומפעיל עליה לחץ שמטרתו הגעתה לחנות הספורט על מנת לסייע באותו סכסוך מול צדדי ג'.

מנגד ולקולא, יש לקחת בחשבון כי מדובר באיומים שהושמעו בטלפון, ולא בנוכחות האם. איומים אלו נותרו בגדר אמירות מילוליות בלבד מבלי שהנאשם פעל בכל דרך שהיא לממשם, ככל שהדבר נוגע לאם ולאחיו. חיזוק למסקנה זו, ניתן למצוא בעובדה כי הנאשם נעצר מספר רב של שעות לאחר השמעתם של האיומים. עוד יש לקחת בחשבון כי לא נלוו לעבירות האיומים עבירות נוספות. זאת ועוד, הנאשם כפי הנראה אכן היה באותה עת במצוקה, דבר אשר בא לידי ביטוי בכך שעל ידיו נמצאו סימני חיתוך, כשלדבריו, לשוטרים עשה זאת על מנת להתאבד. בשל כל אלה, ניתן להסיק כי אין המדובר במעשים מתוכננים אלא אמירות אותן אמר הנאשם בעידנא דריתחא, כשברקע כפי הנראה השפעתם של הכדורים.

מכל המקובץ לעיל הנני לקבוע כי מתחם העונש בעניינו של הנאשם נע בין מאסר מותנה עד 9 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא, תילקח בחשבון הודאתו שיש בה משום חיסכון בזמן שיפוטי, הבעת חרטה ונטילת אחריות. הנאשם הביע חרטה על מעשיו גם במסגרת דבריו לבימ"ש. לנאשם נסיבות חיים שאינן פשוטות כלל ועיקר, הכוללות בין היתר התייתמות מאביו, לפני כ 8 שנים. כך גם אין מחלוקת כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש, דבר אשר בא לידי ביטוי בהפסקת ההליכים במסגרת תיקו הקודם. הנאשם נתמך מקצבת ביטוח לאומי, מעוניין לעבור להתגורר בצפון, ולנסות ולשקם את חייו תוך "הפרדת כוחות" בינו לבין אמו. הנאשם צעיר יחסית בגיר ונמנה על

אוכלוסיית הבגירים צעירים על כל המשתמע מכך.

מנגד ולחומרא, בית המשפט יקח בחשבון כי אין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק. אכן, במסגרת תיקו האחרון הופסקו ההליכים, יחד עם זאת לחובת הנאשם שתי הרשעות נוספות מבית משפט לנוער בגין עבירות רכוש ואלימות.

הנאשם סירב להיפגש עם קצינת המבחן, משכך בית המשפט לא יכול היה להיחשף למלוא התמונה הצריכה לעניין, לרבות מידת השימוש שזה עושה אם לאו בחומרים משני תודעה, מאפייני אישיותו, וכן שאלת הזדקקותו להליך טיפולי ויש להצר על כך. בין כך ובין כך, ברי כי בתיק זה אין לדבר על שיקולי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם. בהעדרו של הליך טיפולי, על רקע עברו הפלילי יש לתת משקל מה לשיקולי הרתעת היחיד, לצד משקל נוסף לשיקולי הרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירה בה הורשע הנאשם.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו יום מעצרו 26.4.2016 .

ב. 5 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסרו שלא יעבור עבירת איומים.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבימ"ש המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום כ"ח סיוון תשע"ו, 04/07/2016 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט